

[Anders Andersen.]

der har betalt dem. Jeg er klar over, at en del af dem, der har indbetalt penge, ikke længere vil kunne få andel i disse beløb gennem en lettelse af præmierne, men går vi ind for de to foreliggende lovforslag, vil pengene blive givet ud med fremtiden for øje, således at et endnu større antal ikke vil få andel i det overskud, de har indbetalt. Vi må ikke glemme, at disse krigsforsikringslove omfatter mange hundrede tusinde mennesker, der igennem deres bidrag har ydet et væsentligt beløb og derfor også må have ret til at få overskuddet tilbage.

Hvis det skulle vise sig umuligt at få gennemført den efter min mening mest retfærdige ordning, vil mit parti finde det mere rimeligt, om man i stedet for at dele pengene ud til alle disse velmente og gode formål indbetalte dem på statens reguleringskonto, ikke mindst under hensyn til at staten har taget sin part af udgifterne ved krigsforsikringen. Det ville måske netop af denne grund, hvis den anden mulighed da ikke er tilstede, være rimeligt, om staten fik disse midler stillet til rådighed.

Jeg kan altså ikke som den forrige ærede ordfører tilsige mit partis støtte til gennemførelsen af de foreliggende lovforslag, men vi ønsker dem grundigt behandlet i et udvalg; vi ønsker de forskellige muligheder, jeg har været inde på, undersøgt, og til dette udvalgsarbejde kan jeg tilsige vor støtte.

Foss: I henhold til de oplysninger, vi har modtaget ved fremsættelsen af de to lovforslag, vil, som det også allerede er nævnt her, en eventuel tilbagebetaling af de ca. 16 mill. kr., som er blevet tilovers, forårsage et meget stort arbejde, og det vil være urimeligt at sætte et sådant arbejde i gang, for at de interesserede bidragydere hver for sig kan få nogle få kroner tilbage. Ligesom det ærede medlem hr. Anders Andersen vil jeg dog selvfølgelig gerne have dette spørgsmål nærmere belyst i det kommende udvalg. Overfor den praktiske betragtning vedrørende vanskelighederne ved at tilbage-

betale beløbet står spørgsmålet om ret og retfærdighed, om hvorvidt staten kan undlade at betale beløb tilbage, som ikke retmæssigt tilkommer den, selvom disse beløb er meget små.

Nu er det således, at de forskellige krigsforsikringsforbund er uafhængige af hinanden, og forholdene har været forskellige ved hvert forbunds endelige opgørelse. Som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg) har de fleste forbund givet underskud, således f. eks. 17,6 mill. kr. for bygninger i København, 52,4 mill. kr. for bygninger i købstæderne, medens krigsforsikringer for landbrugsjord gav et underskud på 30,8 mill. kr.; alle disse underskud er dækket af staten.

For et af de andre forbunds vedkommende var der truffet aftale om, at staten påtog sig at dække et eventuelt underskud mod, at et eventuelt overskud til gengæld skulle tilfalde staten. Hvis denne bestemmelse havde været gældende for alle krigsforsikringsforbund, havde sagen jo været klar med hensyn til de 16 mill. kr., der nu tales om, men der findes altså ikke ensartede regler for de forskellige forbund. Jeg har her gerne villet pege på, at de underskud, staten har dækket for visse forbund, er flere gange større end det samlede overskud for andre forbund. Jeg skal imidlertid her hverken diskutere den retlige eller den moralske side af spørgsmålet om, hvorvidt staten skal tilbagebetale de omhandlede 16 mill. kr., men holde mig til, at beløbet af praktiske og omkostningsmæssige grunde ikke bør tilbagebetales.

Regeringens forslag går ud på, at beløbet deles ud som milde gaver til diverse udmærkede formål, der har en mere eller mindre periferisk forbindelse med de kredse, som har betalt forsikringspræmierne. Det er en smuk tanke, og det er også behageligt at kunne være godgørende. Nu er pengene imidlertid indbetalt af en meget stor del af landets skatteydere, og når disse af praktiske grunde ikke direkte kan få pengene tilbage, har de dog efter min mening et selvfølgeligt